

The Fall Of Saigon

BỞI BÓNG ĐÊM VÂY PHỦ QUANH TA

Thảo giật mình thức giấc vì tiếng oang oang như sét vào tai mọi người của cái loa treo cao ở ngọn cây trước nhà. Với tay lấy cái đồng hồ đeo tay trên mặt bàn con kê cạnh giường, Thảo lâu bầu: mới có năm giờ, Thảo cố kéo dài thêm vài phút trên giường nhưng không được nữa, cảm giác sốt ruột lại kéo đến cùng với tiếng của con Tư đầu xóm hát léo nhéo trên máy phóng thanh, vây phủ chung quanh Thảo như một chất dính làm Thảo khó chịu bức bối khiến tay chân bải hoải rã rời. Lại bắt đầu một ngày vô hy vọng. Thảo tự hỏi không biết con Tư học được đâu cái giọng đánh đá để nhai đi nhai lại mấy bài hát mắc dịch đó không biết. Bỏ chân xuống đất tìm đôi dép Thảo tự bảo mình: thôi dậy nấu nồi cơm cho mấy đứa nhỏ chốc nữa ăn đi học.

Bữa nào cũng vậy bị đánh thức vào cái giờ mà mọi khi Thảo vẫn còn

chui vào nách Diệu ngủ ngon lành, mới đầu Thảo không thấy gì khó chịu, nhưng sau Thảo cảm thấy sợ hãi như bệnh nhân sốt rét biết giờ lên cơn của mình và không còn cách nào hơn là chịu đựng cho đến lúc cơn sốt rét run qua đi, để lại cho bệnh nhân thân thể rã rời, da mặt trở nên vàng hơn xanh hơn vì sự sụp đổ của từng tế bào huyết mỗi ngày một nhiều mà thuốc men và chất bổ dưỡng không đủ để bồi bổ và chặn đứng cái dịch sốt rét lan mạnh từ thành thị đến thôn quê, từ người giàu đến kẻ nghèo, từ cấp lãnh đạo cho đến các thuộc cấp hàng binh bét.

Trước khi bị lừa vào trại cải tạo Diệu đã đưa Thảo và ba con ra ở tạm nhà bác Đàm, vì ngôi nhà trong trại gia binh bị họ tịch thu mất rồi, căn nhà nhỏ không đủ chứa hết đồ đạc nên Thảo phải gọi một số ở nhà quen gần đó. Diệu nói anh đi mười lăm ngày sẽ về thu xếp nhà cửa cho em và các con, nhưng đến nay tính đã ba trăm sáu mươi lăm ngày, Diệu vẫn chưa về, Thảo đã thay chỗ ở ba lần.

Thảo lần lượt bán hết những đồ đạc nặng nề.

Trước tiên là cái TV, sau cái tủ lạnh rồi đến cái tủ kiến dựng áo quần. Thảo lấy cái tủ gỗ nhẹ nhàng dựng sách của Diệu thay vào. Rồi đến bộ xa-lông và cuối cùng là cái giường đôi của Diệu và Thảo, còn lại ba cái giường chiếc của ba đứa con, hai cái giường sắt chồng lên nhau gọn gàng nên được để trong nhà còn cái giường gỗ của con bé lớn phải dựng ở ngoài sau chái bếp, giải nắng rồi dầm mưa nên biến thành một màu thâm xỉ mốc thối loang lổ gớm ghiếc, ba Diệu ở Sài Gòn xuống thăm các cháu, giúp Thảo cura thành khúc ngắn rồi chẻ thành củi chụm. Thôi thế cũng xong một đời ngắn ngủi của cái giường gỗ, trung thành cho đến lúc chết, trước khi trở thành tro bụi còn cô đun chín nồi cơm trách cá cho chủ nhân rồi mới vĩnh viễn ra đi. Vừa vo gạo vừa lan man nghĩ ngợi, Thảo thờ dãi bắt nồi cơm lên bếp và nhóm lửa. Công việc nhóm lửa làm Thảo nhớ đến cái bếp gaz tiện nghi nằm gọn ở xó bếp, vô dụng một năm nay. Củi cho nhiều khói hơn là hơi nóng mà phải đứng canh hoài cho đến lúc nồi cơm cạn mới thôi. Thảo ra cạnh lu nước múc nước cho vào cái thau nhựa nhỏ, kéo cái khăn mặt ở giây kềm nhúng vào thau nước và rửa mặt. Nhìn đồng hồ đã sáu giờ Thảo với cái bàn chải đánh răng và ống kem Hynos, vừa cho kem ra bàn chải Thảo vừa càu nhàu: càng ngày càng tệ, kem gì khô cứng, ấy vậy mà cũng phải châu chực cả ngày mới mua được một ống cho cả tháng.

Trời đã sáng hẳn, con Tư cũng hết léo nhéo trên loa phóng thanh Thảo bước vội lên nhà, kéo cái màn ngăn đôi giường ngủ và bên ngoài, bước quanh ra phía sau tủ thay áo lo sửa soạn đi đến sở. Thảo không còn mặc áo dài và cũng không mang giày như lúc trước. Chiếc áo sơ-mi

trắng hoặc cái áo bà ba, cái quần đen và đôi dép nhựa thế là đủ. Bọn họ vào biến những người đi giày thành đi dép và những người đi dép thành đi chân đất một cách dễ dàng. Sơn phấn bỏ hết, Thảo môi má nhợt nhạt, người càng ngày càng gầy rạc đi.

Lắm khi đến sở chị Oanh phải dừng Thảo lại, lau đi vết nhọ còn dính trên má, trên cằm, rồi rí vào tai Thảo lời an ủi:

- Bà cố gắng lên chớ bà Thảo, bà mà buồn hoài riết rồi bà bịnh bỏ ba đứa nhỏ không ai săn sóc tội lắm.

- Chị Oanh ơi, gia đình em có hai người đàn bà tự tử rồi chị dâu cả của em và con gái đầu lòng của chị ấy, vì cả hai đều không muốn nghe tin chồng chết trước mình, em đâu có muốn làm người thứ ba chị Oanh ơi! Vì em biết con em đang cần em nên em mới còn đứng vững trên đôi chân lúc nào cũng như muốn ngã quỵ.

- Thảo trực phiên sáng hôm nay phải không? Phiên bà Hương khi hôm một bà “đi đong” rồi đó vì nhau bám thập mà anh T. không cho giải phẫu, bà Hương không dám đi mời B/s Sơn.

- Còn hai bà nằm kê bên có khoẻ không chị Oanh? Hai bà ra huyết lai rai mấy hôm nay đó không biết có mẹ tròn con vuông được không?

Mai Thảo trực ca chiều, một là ca đêm rồi, Thảo sợ nhất là ca đêm, mọi khi thì có gì khẩn cấp chỉ cần nhắc điện thoại lên là Bác-sĩ ở ngay bên cạnh hoặc giả có đi mời thì cũng không có gì trở ngại lắm. Còn bây giờ thì như nước chảy không có chỗ đưng, Thảo có cảm tưởng như mình đang đứng bên bờ vực, sợ ý là rơi xuống tan tành.

Phiên trực sáng không có gì bất trắc xảy ra và phiên chiều hôm sau cũng yên hàn vô sự, mặc dầu sản phụ vào ra liên tiếp. Đổi phiên cho Tuyết, Thảo dẫn đến giường bà Tâm và bà Hải giao bịnh cùng những ghi chú rõ ràng tình trạng của hai bà.

Thảo dắt xe đạp ra khỏi phòng trực, Tuyết ra theo đến cửa nói với Thảo:

- Tuyết ngán quá chị Thảo ơi! Cứ đến ca đêm là Tuyết lại như sút đi mấy kí-lô.

- Cố lên Tuyết ơi, mình làm hết lòng còn việc gì xảy đến thì âu cũng là số mệnh.

Tuyết thành thực:

- Em trông cho mau đến sáng.

- Chúc bình yên, thôi Thảo về kẻo mấy cháu trông, tối mai lại đến phiên Thảo, có chạy đâu cho khỏi, mình về nghe.

- Vâng chị về.

Thảo dắt xe về đến nhà không thấy các con đâu cả cửa để trống trơn. Thảo dựng xe vào góc nhà rồi bước ra đầu ngõ cất tiếng gọi bé Trâm.

Nghe tiếng mẹ bé Trâm tay dắt bé Hữu ở nhà kế bên chạy uà về, còn bé Nam từ từ cúi xuống cầm dép rồi mới lững thững đi về.

Trâm mới mười tuổi mà từ dạo họ vô đây Trâm đã tập nấu cơm thay mẹ vì chị Tư giúp việc xin về đi làm rẫy. Và lại nếu chị không nghỉ việc Thảo cũng không đào đâu ra tiền để trả công cho chị như dạo nào. Ròng rã một năm nay hễ hôm nào Thảo đi trực là Trâm lại phải nấu cơm. Phiên trực đêm vì không có ai ở nhà nên Thảo thường đem các con theo. Lúc đầu Thảo thấy lười thoi lếch thếch nhưng sau quen dần đi, và lại không có cách nào ổn thỏa hơn.

-Trâm ơi! Đưa em vào tắm rửa rồi đi ngủ con, các con đã ăn no chưa?

-Dạ rồi, con có dành phần cơm cho mẹ trên bếp.

- Được rồi con giữ đó mẹ ăn sau

Thảo vừa nói vừa dẫn bé Nam và bé Hữu ra cái “phi” chứa nước, tắm cho cả hai một lượt. Thay áo quần cho con xong Thảo bắt cả hai lên giường đi ngủ. Bé Trâm biết tự tắm rửa một mình được, chỉ khi nào gội đầu thì Thảo phải giúp một tay vì sợ xà phòng vào mắt Trâm. Thảo cũng đi tắm và thay áo quần xong rồi mới trở ra ăn cơm. Giở nồi cơm ra Thảo thấy thương con vô hạn, Trâm cũng biết gọt khoai và ghế vào cơm như Thảo đã từng làm mấy tháng nay. Thảo nhìn con, Trâm đang học bài. Như biết mẹ nhìn mình, Trâm ngẩng đầu lên rồi lại cúi xuống trang sách như cũ. Trâm học lớp sáu, bé Nam học lớp năm và bé Hữu học lớp hai. Sự học của các con sút kém trông thấy, nhưng Thảo hầu như không còn lưu ý đến nữa. Thảo biết những lúc Thảo vắng nhà các con thường lêu lổng rong chơi. Bé Nam thỉnh thoảng bỏ học đi dang nắng kéo theo bé Hữu, hai đứa đen như cột nhà cháy. Thảo có khuyên bảo rầy la đôi khi đánh đập, nhưng đâu cũng hoàn đây, riết rồi Thảo đâm ra liêu. Thôi thì đành vậy và lại lo cho ba đứa đủ ăn đủ mặc cũng đã là khó lắm rồi còn nói chi đến học hành. Thảo thường hay nói với chị Oanh:

-Ngày xưa bọn Tàu và Pháp cai trị người Việt-Nam thì họ dùng chích sách chia để trị, còn bây giờ bọn họ làm cho mình nghèo và dốt để trị. Em bắt đầu ăn cơm độn khoai mấy tháng nay rồi đó chị Oanh ơi! Và con em bỏ học mà em cũng không thấy tha thiết lo âu nữa chị Oanh ạ.

-Thôi nói ít ít bà Thảo ơi! kéo nồi gạo bẻ không biết lấy gì nuôi con.

-Đó chị thấy không, có ai dám hé răng đâu, mình đâu có dốt, ấy vậy mà họ mới làm mình ăn độn với khoai là đã trị được rồi. Ai cũng sợ vỡ nồi gạo thì sai đâu đánh đó là cái chắc, chị Oanh ơi, mình ăn độn khoai còn đỡ, lắm kẻ chỉ ăn cháo trắng với muối cũng không có mà ăn nữa kìa.

-Thôi bà Thảo ơi, tai vách mạch rừng, tôi chỉ mong cho anh Diệu ảnh về cho bà nhẹ gánh ưu tư.

-Em chắc cũng chẳng có gì khá hơn. Chồng bà Liên ra tận ngoài Bắc chị biết không?

- Bà Liên còn khó hơn bà nữa, năm đưa con mà đưa sau còn nhỏ quá.

Thảo thở dài:

- Ôi chẳng qua là số mệnh.

Bé Trâm tưởng mẹ nói gì với mình nên vội trả lời:

- Dạ, mẹ nói gì?

-Không mẹ có nói gì đâu, thôi con đi ngủ sớm đi Trâm, sáng mai còn đi học.

-Dạ.

Ăn xong, còn phần cơm thừa trong nồi Thảo lấy hết ra cho vào một cái tô đập lại, lấy lòng bàn úp lên. Bỏ mấy cái chén không vào nồi cơm, đem ra “phi” nước cho nước vào ngâm đó sáng mai rửa. Uống xong ly nước nguội trên bàn Thảo mới lên giường nằm kê bên Trâm. Con bé thật vô tư mới đó đã ngủ say. Thảo nhích người con qua cuối giường bên kia rồi nằm trở đầu về cuối giường bên này. Thảo không dám trăn trở nhiều vì sợ làm con thức giấc. Thảo lan man nghĩ đến cái giường đôi rộng thênh thang...rồi vì mệt quá Thảo ngủ quên lúc nào không biết...

* * *

Thảo đến nhận phiên gác đêm lúc 9giờ, Hương giao bệnh:

-Bà Hải ra huyết nhiều nghe chị Thảo, Bác-sĩ T. có cho chuyên Dextrose và chích Vit K 50mg lúc 7giờ. Huyết áp của bà bây giờ là 10/7.

- Hương có trình với bác-sĩ là bà bị nhau bám thấp không?

- Có chị, ông biết rồi, thôi Hương về nghe.

Thảo giở sổ trực đọc báo cáo của Hương, ngoài bà Hải ra tất cả đều bình yên. Thấy Hương đi khuất chị lao công vội đưa cho Thảo mảnh giấy viết vội của chị Oanh:

“Bà Thảo,

Mình còn B/s Sơn hiện tạm trú trong bệnh viện Tê Liệt. B/s của bệnh viện “Nguyễn v Nhất” cũ -nhớ tùy cơ ứng biến- có máu ở phòng thí nghiệm. Thân ái. Oanh”

Thảo xé nhỏ mảnh giấy, vo tròn lại bỏ vào thùng rác có nắp đập kê bên, rồi đi vào phòng sanh và chờ sanh kiểm qua dụng cụ và thuốc men, xong quay ra ôm chồng hồ sơ đi thăm một lượt các bệnh nhân. Bà Hải thấy Thảo, vội nói:

-Cô Thảo, em ra huyết trở lại từ hồi chiều đến giờ, em lo sợ quá, em trông cô tới.

-Bà yên tâm, cố gắng ngủ một chút đi. Thảo vừa nói vừa đo lại huyết áp cho bệnh nhân, lấy ống nghe đặt trên bụng nghe tim thai. Huyết áp vẫn như cũ nhưng không được rõ lắm, tim thai đều. Thảo xem lại tình trạng huyết thì thấy huyết vẫn ra nhiều. Thảo về phòng làm việc xem lại giấy thử máu: Group “O+”, loại máu “cho rất nhiều nhưng nhận chẳng bao nhiêu”, Thảo và các bạn vẫn thường ví von như thế. Thảo nhờ Nga lên phòng thí nghiệm hỏi hai bọc máu mà chị Oanh đã giữ ban chiều, được phòng thí nghiệm trả lời:

-Máu lúc này hiếm lắm, không nhiều người hiến máu như trước nữa, bệnh nhân nào cần thì mới được mua chứ không cho miễn phí, vì phòng thí nghiệm cũng phải mua mới có.

Thảo cầm phiếu xin máu xuống cho bà Hải điền vào và ký tên, trở lại phòng trực lấy thêm một ống Vit K và một ống thuốc khỏe trao cho Nga chích cho bà. Xong đâu vào đấy Thảo cầm hồ sơ của bà Hải đi ngay lên phòng bác-sĩ T. Hẩn ở ngay căn phòng mà bác-sĩ Trương ty ngày xưa dùng làm văn phòng, kế ngay phòng hẩn là phòng một nữ y tá cán bộ hộ lý, vào sâu tí nữa là phòng của hai vợ chồng tên bác-sĩ H. Cả hai đều là người miền Nam. T. có tên là anh Ba T. và H. có tên là anh Sáu H. Tên nghe như dân dao búa.

Ba T. người nhỏ thó, da mặt vàng ửng vì bị bệnh sốt rét lâu năm trong rừng. Đôi môi thâm xịt khi cười đưa cả hàm răng lốm chớm vàng khè ám khói thuốc lá trông gớm ghiếc. Bao giờ cười hẩn cũng mở đầu bằng hai tiếng “hì hì” khả ô. Hẩn vừa dốt vừa cuồng tín do đó tiếp xúc nhiều với hẩn thật vô cùng nguy hiểm.

Thảo còn nhớ lần đầu tiên hẩn giải phẫu cho một sản phụ có mang con so, bốn mươi tuổi, vì không sanh tự nhiên được nên phải giải phẫu lấy em bé ra. Bệnh nhân được đưa lên bàn mổ chuẩn bị đâu đó chu đáo. Bỗng “anh Ba” đưa tay ra hiệu cho Loan khoan đánh thuốc mê, anh ta nói một cách tự nhiên:

-Chị Loan đợi tôi mổ đã rồi hãy đánh thuốc mê sau.

Mọi người ai cũng tưởng anh đùa cho vui nên cười ồ. Thảo đứng phía bên trái bệnh nhân đối diện với hẩn nói đùa:

-Chắc anh T. sợ em bé ngủ luôn theo mẹ chứ gì!

Không ngờ câu nói đùa của Thảo lại đúng với sự suy luận của cái khối óc bị bào mòn bởi vi trùng sốt rét và thiếu học hỏi. Hẩn thông thả trả lời:

-Chị gây mê trước sẽ làm em bé bị ngột vì thuốc mê.

Mọi người yên lặng đưa mắt nhìn nhau chưa kịp phản ứng, hẩn đã giơ tay ấn mũi dao vào bụng bệnh nhân rạch xuống. Một tiếng thét hải hùng vang lên. Thảo á lên một tiếng thật to, mặt tái mét. Tiếng thét làm

tên T. dùng tay lại. Loan nhanh tay chụp cái mặt nạ thuốc mê vào mũi và miệng bệnh nhân, than:

- Trời ơi, tội nghiệp, chị Thảo ơi, đo dùm huyết áp của bà cho Loan với, mạch đều không chị? Chị cho ống Solucamphre vào chai Dextrose dùm em. Cảm ơn chị. Thôi được rồi.

Loan giận dữ nói như ra lệnh:

- Bây giờ bác-sĩ mổ được rồi,

Hắn làm theo lời Loan như cái máy không nói nửa lời, cuộc giải phẫu im lặng nặng nề, chỉ nghe tiếng va chạm của kềm kéo mà thôi, cho đến khi Thảo đưa cái khay có phủ vải vào để đem em bé qua phòng kế bên cấp cứu Loan mới nói:

- Hy vọng mẹ tròn con vuông, chị Thảo đừng buồn nhé.

- Cảm ơn Loan.

Thảo chữa ngột cho em bé chừng ba phút là em khóc to. Nhìn em bé hồng hào Thảo thở ra nhẹ nhõm. Tắm vội cho em rồi lau khô, mặc áo quần tả, cuộn em vào một khăn lông lớn, bế em về phòng sanh, thuật chuyện lại cho bạn nghe mà Thảo còn tức giận.

Còn người mẹ sau cuộc giải phẫu sốt liên miên vì bị mổ đi mổ lại nhiều lần. Từ đó hắn không dám giải phẫu cho ai nữa và nếu có bệnh cần giải phẫu là phải chuyển đi Biên Hoà. Sau vì bệnh nhân quá đông và chúng không làm nên trò trống gì nên chúng họp nhau chịu để Bác-sĩ Sơn làm việc một thời gian.

Nghĩ tới Bác-sĩ Sơn Thảo thấy yên tâm và đưa tay gõ mạnh vào cánh cửa.

-Ai đó? Tiếng hỏi to và nghiêm trọng làm Thảo giật mình:

-Phòng Hộ Sinh.

-Việc gì?

-Bệnh băng huyết.

Hắn mở cửa, Thảo không bước vào chỉ đưa hồ sơ bệnh nhân cho hắn xem. Xem xong hắn cau có:

-Bà này tôi có cho thuốc khi chiều, Chị đã “làm công tác” đó chưa?

-Thuốc đã chích lúc chiều, phiên cô Hương, bây giờ tôi mới chích cho bệnh nhân thêm một lần nữa trước khi trình cho anh.

-Vậy thì có gì mà chị phải lo lắng.

- Nhưng bệnh nhân ra huyết nhiều và huyết áp nghe không rõ.

- Chị có chích Vit K cho bà không?

- Tôi đã chích rồi.

- Chị có biết là Vit K 72 giờ sau mới có tác dụng không?

Thảo hốt hoảng trả lời:

- Chính vì biết điều đó nên tôi mới lên mời anh giải quyết cho bệnh

nhân. Tôi đã khám cho bà, thấy nhau lấp trợn cửa tử cung và bây giờ huyết ra nhiều tình trạng không thể chờ được nữa. Xin bác-sĩ cho bà chuyển máu.

- Các chị lúc nào cũng hốt hoảng. Thôi chị chuyển cho bà một bịch máu đi. Chị nên nhận chỉ thị và “làm tốt công tác” đó.

- Nói xong hắn viết vào hồ sơ hai chữ “chuyển máu” và ký tên vào đó.

Thảo tức quá nhưng không biết làm sao hơn, xách hồ sơ chạy về phòng. Vừa tới nơi gặp Nga ở cửa đáng chờ đợi. Nga nói ngay:

- Em đưa bà Hải lên phòng sanh vì bà ra huyết nhiều và chóng mặt, bà than mệt.

- Bác-sĩ T. đồng ý cho chuyển máu, Nga lên lấy bịch máu đem về chị chuyển cho bà. Nhớ đem theo hồ sơ không thì họ không cho mình lấy máu.

Nga đi rồi, Thảo lấy thêm một chai Plasma thay cho chai Dextrose sắp hết. Nga đem máu về Thảo lập tức chuyển ngay cho bệnh nhân, sau đó chạy vội lên văn phòng tìm bác-sĩ T. lần nữa nhưng hắn ta không có ở đó. Thảo đánh bạo gõ cửa phòng ả cán bộ hộ lý. ả thò đầu ra hỏi

- Chị cần gì?

- Tôi cần gặp bác-sĩ T.

- Anh T. mới đi ra phố với anh Sáu H. mấy ảnh đi công tác chắc khuya mới về.

Thảo thất vọng về phòng ghi mấy chữ vào hồ sơ: “Bệnh nhân ra huyết nhiều, mệt, chuyển máu, Plasma, trình B/s nhưng B/s đi vắng”

Thảo đo huyết áp cho bệnh nhân mà lòng nóng như lửa đốt. Bà Hải nắm tay Thảo thì thầm:

- Cô Thảo ráng cứu em, em còn ba đứa con dại ở nhà. Chồng em đi học tập chưa về, ảnh bị bắt đi cải tạo mấy tháng nay.

Nghe như ai bóp vào tim mình, Thảo nghĩ đến Diệu và ba con.

- Bà yên tâm đi, tôi sẽ mời Bác-sĩ Sơn cho bà.

- Cám ơn cô.

Thảo cười với bệnh nhân và bằng lòng với quyết định của mình.

Nhưng Thảo gặp ngay trở ngại khi nhờ xe cứu thương bệnh viện đưa đi mời Bác-sĩ Sơn. Vì không có chữ ký của anh T. nên anh tài xế không dám đi.

- Tôi chỉ đi mời Bác-sĩ Sơn khi nào có lệnh của Bác-sĩ T.

- Nhưng anh T. đi vắng.

- Thì chờ ông về.

- Nhưng bệnh nhân không chờ được nữa.

- Cái đó tùy cô.

Thảo bồi rối bàn với Nga: Tự đi mời bác-sĩ Sơn. Thảo nói:

- Đáng lẽ chị đi mời nhưng trong trường hợp này chị không rời bệnh nhân được, em làm ơn lấy xe đạp đi ngay đến bệnh viện Tê Liệt, em biết bệnh viện Tê Liệt chứ?

- Dạ biết.

- Chăm theo hồ sơ này, chị đã ghi sẵn sàng đầy đủ chi tiết. Cố trình bày cho Bác-sĩ biết là bệnh khẩn cấp nghe em.

- Nhớ Bác-sĩ không đến thì sao chị?

- Thế nào cũng đến, chị tin bác-sĩ Sơn thế nào cũng đến. Thảo hạ thấp giọng: “Bác-sĩ của mình mà em”

Nga đi rồi Thảo đứng ngồi không yên. Lại bắt mạch, lại nghe tim thai, lại đo huyết áp, lại nhìn chừng máu và Plasma nhỏ giọt. Bệnh nhân than mệt, Thảo vội đi lấy bình oxygene cho bà thở. Thảo tính nhẩm: từ đây vào bệnh viện Tê Liệt mất 10 phút, vừa đi vừa về là 20 phút. Trình bệnh và Bác-sĩ đọc hồ sơ, hỏi vài câu quan trọng, thôi cho mất hết 10 phút. Bây giờ là 9giờ30.

10 giờ Nga trở về như dự tính của Thảo. Thấy Nga mặt đỏ hồng và tươi cười, Thảo hỏi:

- Bác-sĩ sẽ đến phải không em?

- Dạ.

Thảo nhẹ hẫng cả người.

- Bác-sĩ có hỏi sao em đi xe đạp không?

- Dạ có, em nói cho Bác-sĩ nghe tình trạng ở đây như vậy, Bác-sĩ bảo thôi em về đi rồi ông qua sau.

Thảo tin cho bệnh nhân hay là Bác-sĩ Sơn sẽ đến, bà mừng rỡ cảm ơn.

Thảo và Nga đang loay hoay bên bệnh nhân thì Bác-sĩ Sơn bước vào.

Thảo mừng rỡ:

- Chào Bác-sĩ, B/s đến bằng gì?

- Xe đạp cô Thảo ạ, tình trạng của bệnh nhân ra sao cô?

- Thừa bác-sĩ xấu vì huyết ra nhiều quá.

- Cô đã khám cho bà chưa?

- Dạ rồi, Bác-sĩ có cần khám lại không?

- Có mang đủ tháng phải không cô? Tim thai còn tốt không? Tôi sẽ khám lại bên phòng giải phẫu chứ khám ở đây nguy hiểm, nếu huyết ủa ra mình trở tay không kịp. Bây giờ cô chuyển bệnh nhân qua phòng mổ đi.

- Vâng, cảm ơn Bác-sĩ đã đến. Thật may mắn cho bệnh nhân ở đây còn có được Bác-sĩ ở lại làm việc.

Bác-sĩ Sơn cười buồn rầu:

- Chắc cũng không lâu đâu cô, tôi cũng sẽ phải đi học tập như các

bác-sĩ khác,

Thảo thở dài:

- Tình trạng càng ngày càng bi đát, không biết rồi sẽ đi tới đâu, nhà em cũng chưa về.

- Anh đi lâu chưa cô?

- Dạ một năm nay.

Bác-sĩ Sơn ngao ngán lắc đầu im lặng.

* * *

Thảo ghi vào sổ trực sáng hôm sau:

“Bác-sĩ Sơn đã giải phẫu cho bà Hải lúc 10giờ35 phút, bé trai nặng 3kg600. Mẹ tròn con vuông”

Sáng hôm sau nữa, vào gát Thảo được chị Oanh cho hay tên T. bắt lỗi Thảo đi mời Bác-sĩ Sơn mà không “Thông qua ban “lãnh đạo” bệnh viện”.

Thảo tức tối:

- Chị có nghe hấn và Sáu H. đem qua đi nhậu đến gần sáng mới về không, trước khi đi hấn còn bảo em phải chờ 72 tiếng đồng hồ cho Vit K có tác dụng. Nếu em chờ hấn để được “thông qua ban lãnh đạo” thì sáng hôm sau trong báo cáo em phải viết khác, chị thấy phiên bà Hương đó. Làm việc như thế này riết rồi em muốn bỏ sở quá chị Oanh ơi!

Kết quả hai tuần lễ sau Thảo bị đổi lên làm việc ở các trại bệnh nội thương và bệnh lây. Thảo phản đối vì không phải là nữ cán sự và công việc không hợp với khả năng của mình.

Tên T. trả lời với hai hàm răng sắt nhọn rít lại với nhau:

-Nếu chị thấy không hợp với khả năng thì chị làm đơn xin thôi việc.

Thảo tái mặt vì tức giận. Chị Oanh khều Thảo ra dẫu ngồi xuống, nói nhỏ vào tai:

-Thôi kệ ráng lên bà Thảo, còn ba đứa nhỏ ở nhà.

-Em mà không vì ba đứa con, em đâu có còn ngồi đây chị Oanh ơi!

Buổi họp giao ban buổi sáng nặng nề, Thảo nắm tay chị Oanh đứng dậy, lòng nặng trĩu ưu tư, không phải vì bị đổi đi các trại bệnh mà vì cái tương lai đen tối không cùng. Thảo ngậm nhỏ bên Tai chị Oanh:

Mắt ta sáng, đường đi không ánh sáng,

Bởi bóng đêm vây phủ ở quanh ta.

Dã Thảo
10-03-1983